

Sygnatura akt IV Ka 88/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SSO Adam Pietrzak SSO Sylwana Wirth
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 roku

sprawy oskarżonego **P. P.**

oskarżonego z art. 191 § 2 kk , art. 189 § 2 kk, art. 159 kk i art.157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 22 listopada 2013 roku , sygnatura akt VI K 102/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I jego dyspozycji w ten sposób, że przyjmuje w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary przepis art. 189 § 2 Kodeksu Karnego z 6 czerwca 1997 roku w brzmieniu obowiązującym przed 19 kwietnia 2010 roku, zaś wymiar kary pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. L. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 619, 92 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 88/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2013 roku (sygnatura akt VI K 102/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku uznał oskarżonego P. P. za winnego tego, że:

w dniu 01 czerwca 2000 roku w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Z. L., P. L., S. B., M. R. i J. L., w celu zmuszenia do zwrotu wierzytelności pieniężnej, zastosował przemoc wobec nieletniego T. P., S. B. (1) oraz K. B. w ten sposób, że pozbawiając ich wolności oraz wbrew ich woli, przy użyciu siły fizycznej, umieścił K. B. w bagażniku samochodu osobowego marki A. o nr rej. (...) przewożąc go tym samochodem, a następnie w ten sam sposób postąpił ze S. B. (1), zaś nieletniego T. P., wbrew jego woli umieścił w samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...) przewożąc go w kierunku pobliskiego lasu, a nadto wobec S. B. (1), w czasie przewożenia i przetrzymywania w okolicznym lesie i pomieszczeniu piwnicznym w P., stosując przemoc fizyczną, wziął udział w pobiciu wymienionego polegającym na uderzaniu go rękoma i kopaniu po całym ciele, a także zadawał uderzenia w głowę i lewe podudzie kijem bejsbolowym, grożąc jednocześnie pozbawieniem życia, narażając w ten sposób wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty zdrowia, skutkujące doznaniem przez pokrzywdzonego obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i uda lewego, stłuczenia i otarć skóry na nosie oraz stłuczenia lewej połowy twarzy, naruszając czynności jego narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu – co wiązało się ze szczególnym udręczeniem ,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 191§2 kk i art. 189§2 kk i art. 159 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

i za to na podstawie art. 189§2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 1 czerwca 2000 roku do dnia 3 czerwca 2000 roku.

W oparciu o przepis art. 624§1 kpk oskarżony został zwolniony w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego P. P. zarzucając:

obrażę prawa materialnego przepisu art. 4§1 kpk polegającą na nie zastosowaniu przez Sąd I instancji ustawy obowiązującej poprzednio, która była względniejsza dla sprawcy i wymierzeniu oskarżonemu kary za czyn z art. 191§2 kk i art. 189§2 kk i art. 159 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk na podstawie przepisu art. 189§2 kk w zw. z art. 11§3 kk, zamiast za czyn z art. 191§2 kk i art. 189§2 kk w brzmieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Dz.U. Nr 88, poz.553 i art. 159 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i orzeczenia kary na podstawie art. 189§2 kk w brzmieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Dz.U. Nr 88, poz.553 w zw. z art. 11§3 kk, a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez skazanie oskarżonego o przestępstwo z art. 191§2 kk i art. 189§2 kk w brzmieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Dz.U. Nr 88, poz.553 i art. 159 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i wskazanie jako podstawy wymierzenia kary art. 189§2 kk w brzmieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Dz. U. Nr 88, poz.553 w zw. z art. 11§3 kk.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony, zaskarżając wyrok jak można wnioskować z uzasadnienia w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając jej rażącą surowość, mimo wyrażenia skruchy za popełnione czyny a wskazując na powyższe wniósł o sprawiedliwą karę adekwatną do innych które zapadły w tej sprawie wobec pozostałych sprawców.

Sąd okręgowy zważył:

co do apelacji prokuratora - nie jest pozbawiona słuszności.

Trafnie podnosi skarżący, iż zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa materialnego tj. art. 4 § 1 kk. Zgodnie z unormowaniem zawartym w tym przepisie jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże w razie stwierdzenia, że ustawa obowiązująca uprzednio jest względniejsza, należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio.

Oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 191 §2 kk i art. 189 § 2 kk i art. 159 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W chwili popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu tj. w dniu 1 czerwca 2000 roku art. 189 miał następujące brzmienie § 1 kto pozbawia człowieka wolności, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 zaś § 2 jeżeli pozbawienie wolności trwało dłużej niż 7 dni lub łączyło się ze szczególnym udręczeniem, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Zmiana tego przepisu została dokonana ustawą z dnia 17 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy kodeks karny oraz ustawy kodeks postępowania karnego Dz. U. z 2010 roku nr 7 poz. 46. Ponieważ ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przestępstwa była dla oskarżonego względniejsza niż ustawa obowiązująca w chwili orzekania należało zatem zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 kk zastosować ustawę poprzednią. Zauważyć w tym miejscu natomiast należy, iż sąd rejonowy po rozpoznaniu sprawy oskarżonego P. P. w wydanym wyroku uznając wymienionego oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 191 §2 kk i art. 189 § 2 kk i art. 159 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzając temu oskarżonemu na podstawie art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę 2 lat pozbawienia wolności jedynie w pisemnym uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazał, iż w niniejszej sprawie wobec wymienionego zastosowana została ustawa obowiązująca uprzednio jako względniejszą dla sprawcy, nie precyzując tego jednakże w treści wydanego orzeczenia. Wskazane uchybienie sądu rejonowego skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie.

Co do apelacji osobistej oskarżonego, to odnosząc się do podniesionego zarzutu rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, to winien być uznany za zasadny. Niewątpliwie na niekorzyść oskarżonego jak wskazał sąd rejonowy przemawiał między innymi sposób działania sprawcy w czasie zdarzenia i argumentacja podniesiona w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest niewątpliwie trafna. Zwrócić jednakże należy uwagę na fakt, iż od daty popełnienia czynu a więc od 1 czerwca 2000 roku minęło już 14 lat, zaś prewencyjność kary winna przejawiać się przede wszystkim w rychłości jej orzeczenia i wykonania.

Obecnie sytuacja oskarżonego jest nieadekwatna do tej z daty czynu, jak bowiem wynika z opinii o skazanym uzyskanej z miejsca osadzenia wymienionego – jego zachowanie w czasie odbywania kary jest bardzo dobre, pracuje społecznie poza terenem zakładu karnego na rzecz Domu Dziecka w P., był wielokrotnie nagradzany i posiada krytyczny stosunek do popełnionych czynów. Wskazane okoliczności przemawiają za obniżeniem orzeczonej kary pozbawienia wolności biorąc pod uwagę również wymiar i charakter kar orzeczonych wobec współsprawców.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. L. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 619,92 złotych tytułem zwrotu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów wobec sytuacji majątkowej oskarżonego.